

BOSNA I HERCEGOVINA
APELACIONI SUD BRČKO DISTRIKTA
BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: 96 0 P 000967 12 Gž
Brčko, 07.05.2013. godine

U IME BRČKO DISTRIKTA BOSNE I HERCEGOVINE!

Apelacioni sud Brčko distrikta Bosne i Hercegovine u vijeću sastavljenom od sudija Kovačević Maide, kao predsjednika vijeća, Lucić Josipe i Gligorević Ruže, kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužitelja R. M., R. E. i R. E. 1, svi iz B., koje zastupa punomoćnik I. M., advokat iz B. i R. F. iz B., koga zastupa punomoćnik R. A., advokat iz B., protiv tuženog Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, koga zastupa zakonski zastupnik Pravobranilaštvo Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, radi naknade štete (v.sp. 227.500,00 KM), odlučujući o žalbi tuženog izjavljenoj protiv presude Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 0 P 000967 08 P od 20.02.2012. godine, na sjednici vijeća održanoj dana 07.05.2013. godine, donio je slijedeću

P R E S U D U

Žalba tuženog Brčko distrikta Bosne i Hercegovine izjavljena protiv dijela presude Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 0 P 000967 08 P od 20.02.2012. godine kojim je usvojen tužbeni zahtjev za isplatu novčane naknade i zakonske zatezne kamate se ODBIJA kao neosnovana i presuda u tom dijelu POTVRĐUJE.

Žalba tuženog Brčko distrikta Bosne i Hercegovine izjavljena protiv dijela presude Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 0 P 000967 08 P od 20.02.2012. godine kojim je odlučeno o troškovima parničnog postupka se UVAŽAVA i presuda u tom dijelu (odluci o troškovima parničnog postupka) UKIDA i predmet vraća istom sudu da ponovo odluči o troškovima parničnog postupka.

Tužitelj R. F. se odbija sa zahtjevom za naknadu troška za sastav odgovora na žalbu.

Obrazloženje

Presudom Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 0 P 000967 08 P od 20.02.2012. godine (u daljem tekstu prvostepena presuda) usvojen je tužbeni zahtjev kako slijedi:

„OBAVEZUJE SE tuženi Brčko distrikt BiH da tužiteljima R. M. sinu H., R. E. sinu H., R. E. 1 sinu H. i R. F. sinu H., svi iz B., isplati iznos od 364.896,70 KM, sa zakonskom zateznom kamatom na navedeni novčani iznos počev od 26.02.2008. godine kao dana podnošenja tužbe pa do konačne isplate i to – iznos od 264.396,70 KM na ime naknade za zemljište – tadašnju parcelu označenu po starom katastarskom premjeru kao k.č. 1/286 „bašća“ u površini od 410 m² upisana u z.k.ul. ... k.o. B., što po novom premjeru odgovara k.p. 1566/1 i 1563/2 upisane u Pl. ... k.o. B. 1, sa zakonskom zateznom kamatom počev od 26.02.2008. godine kao dana podnošenja tužbe pa do konačne isplate te iznos od 100.500,00 KM na ime naknade za porušene objekte – objekat br. 4 površine 75 m² na tadašnjoj parceli označenoj po novom katastarskom premjeru kao k.p. 1566/1 k.o. B. 1, i objekat površine 126 m² na tadašnjoj parceli označenoj po novom katastarskom premjeru kao k.p. 1563/2 k.o. B. 1, također sa zakonskom zateznom kamatom počev od 26.02.2008. godine kao dana podnošenja tužbe pa do konačne isplate, u roku od 30 dana, pod prijetnjom izvršenja.

Tuženi je dužan naknaditi troškove parničnog postupka, u iznosu od 78.561,69 KM sve u roku od 30 dana, po pravosnažnosti presude, pod prijetnjom prinudnog izvršenja.“

Protiv prvostepene presude, kako protiv odluke o tužbenom zahtjevu, tako i protiv odluke o troškovima parničnog postupka, blagovremeno se žali tuženi Brčko distrikt Bosne i Hercegovine (u daljem tekstu tuženi) zbog povrede odredaba parničnog postupka, pogrešno „ili“ nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primjene materijalnog prava, s prijedlogom ovom sudu da žalbu uvaži i prvostepenu presudu preinači „na način što će tužbu odbaciti, kao nedopuštenu u parničnom postupku ili odbiti tužbeni zahtjev“ kao neosnovan i tužitelje obvezati da mu naknade troškove prvostepenog i žalbenog postupka.

Tužitelji R. M., R. E. i R. E. 1 (u daljem tekstu tužitelji) nisu odgovorili na žalbu.

Tužitelj R. F. (u daljem tekstu tužitelj) je odgovorio na žalbu i u odgovoru, pobijajući žalbene razloge i navode, opravdava i potvrđuje pravilnost i zakonitost prvostepene presude i predlaže ovom sudu da žalbu tuženog odbije kao neosnovanu i potvrdi prvostepenu presudu, a tuženog obveže da mu naknadi trošak nagrade advokatu za sastav odgovora na žalbu.

Nakon što je prvostepenu presudu ispitaio u smislu odredbe člana 330. Zakona o parničnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik Brčko distrikta BiH“, broj 8/09 i 52/10, u daljem tekstu Zakon o parničnom postupku), ovaj sud je ocijenio da žalba tuženog izjavljena protiv dijela prvostepene presude kojim je odlučeno o tužbenom zahtjevu nije osnovana, dok je ocijenio da je osnovana žalba izjavljena protiv dijela prvostepene presude kojim je odlučeno o troškovima parničnog postupka i odlučio je kao u izreci ove presude iz razloga koji slijede:

Predmet parnice zahtjev je tužitelja da im tuženi isplatom ukupnog iznosa od 364.896,70 KM naknadi štetu uzrokovanu nezakonitim lišavanjem prava vlasništva i prava posjeda kako na zemljištu (oduzimanjem iz vlasništva i posjeda 1997. godine) do tada (1997.

godine) zemljišnoknjižnih oznaka kč. br. 1/286 bašča od 410 m² iz zk. ul. br. ... k.o. B. sa uknjiženim društvenim vlasništvom i pravom korištenja u njihovu korist, tako i na dva stambena objekta (rušenjem 1997. godine), što je po nalogu vlasti praćeno i promjenama dotadašnjeg stanja upisa u zemljišnoj knjizi i katastarskom operatu, uz dosudu zakonske zatezne kamate od podnošenja tužbe i troškova parničnog postupka.

Tuženi se suprostavio tužbenom zahtjevu prvo, prigovorom nenadležnosti parničnog suda da određuje naknadu za izuzete nekretnine navodom da nije proveden upravni postupak o izuzimanju zemljišta i određivanju naknade, a potom prigovorom zastare potraživanja naknade uzrokovane štete navodom da je tužba podnesena 28.02.2008. godine, a šteta uzrokovana 1997. godine, a da radnjama koje su poduzimali tužitelji nije prekidan tok zastare.

Odlučujući o tužbenom zahtjevu, polazeći od činjeničnih tvrdnji na kojima tužitelji temelje svoj zahtjev, te činjeničnih tvrdnji i argumenata kojima se tuženi suprostavio tužbenom zahtjevu i pozivajući se na rezultate rasprave:

da je rješenjem Skupštine opštine Brčko broj 3-36-364-220 od 15.05.1997. godine određeno rušenje više stambenih objekata tužitelja i odmah 20.08.1997. godine Zavod za izgradnju Brčko stavio je zahtjev da se provede promjena kulture, između ostalog i na zemljištu na kojem su stajali ti objekti,

da je 24.09.1997. godine Skupština opštine Brčko rješenjem broj 06-475-18/97 na prijedlog Zavoda za izgradnju od dotadašnjih korisnika (tužitelja), pošto je nakon rušenja stambenih objekata provedena i promjena upisa kulture (statusa zemljišta), preuzela sada neizgrađeno gradsko zemljište, a istim rješenjem naloženo je i brisanje zemljišnoknjižnih korisnika (tužitelja) i 24.09.1997. godine rješenjem broj 0-02-022-130/97 dodijelila je to isto zemljište PP „B.-G.“-u i ujedno naložila da se ovaj potonji upiše sa pravom korištenja,

da su tužitelji, kada su saznali za rušenje objekata, promjenu kulture i brisanja njih kao zemljišnoknjižnih vlasnika i korisnika (kada su bili u prilici da poslije rata na ovim prostorima dođu prvi put u Brčko 2001. godine, što je razvidno iz dokaza koji su izvedeni u prvostepenom postupku i koja činjenica nije osporavana), podnijeli tužbu u upravnom sporu 08.08.2001. godine protiv tuženog radi poništenja gore pomenutog rješenja Skupštine opštine Brčko kojim su od njih preuzete nekretnine (zemljište u površini od 410 m²),

da je upravni spor okončan pravosnažnom presudom Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj U 33/01 od 26.02.2003. godine (kojim je poništeno gore pomenuto rješenje o preuzimanju zemljišta tužitelja) i koja je potvrđena presudom ovog suda broj UŽ 2/2003 od 21.05.2003. godine,

da su tužitelji nakon toga 26.06.2003. godine podnijeli tužbu u parničnom postupku protiv tuženog kojom su tražili prvo, da se utvrdi da je pravosnažnom presudom u upravnom sporu poništeno rješenje, kojim je od njih izvršeno izuzimanje zemljišta, i uspostavi prijašnje stanje upisa kako u zemljišnoj knjizi, tako i u katastarskom operatu, a potom da im tuženi i sadašnji korisnik (na koga je preneseno pravo korištenja) predaju u posjed to zemljište,

da je taj parnični postupak okončan pravosnažnom presudom Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj P-352/03-I od 02.02.2005. godine kojom je odbijen postavljeni tužbeni zahtjev za predaju u posjed, koja je potvrđena presudom ovog suda broj GŽ-146/05 od 14.07.2005. godine, uz obrazloženje da im ne pripada pravo zahtijevati predaju u posjed već pravo zahtijevati obeštećenje,

da su se nakon toga tužitelji 26.09.2007. godine obratili tuženom sa zahtjevom za naknadu štete za zemljište i za dva stambena objekta, koji ih je obavijestio da svoja prava ne mogu ostvariti u upravnom, već isključivo u sudskom postupku,

da su predmetnu tužbu podnijeli 28.02.2008. godine,

da je vještak građevinske struke tržišnu vrijednost zemljišta procijenio na iznos od 644,87 KM za 1 m² uzimajući u obzir lokaciju, položajnu pogodnost, postojeću i planiranu infrastrukturu (lokacija u naselju „K.a“ gdje su postojeća i planirana infrastruktura i položajna pogodnost izrazito povoljne), postignutu cijenu zemljišta blizu 650,00 KM za 1 m² na susjednoj parceli (gdje je saobraćajnica M.), a vrijednost objekta koji se nalazio na izuzetom zemljištu, a manjim dijelom na susjednoj parceli tužitelja ukupne površine od 126 m² i objekta koji se nalazio na susjednoj parceli tužitelja površine od 75 m² je procijenio na iznos od 500,00 KM za 1 m² koristeći postignutu kupoprodajnu cijenu za susjedno zemljište i objekat na njemu u ukupnom iznosu od 950.000,00 KM (zemljište u površini od 1.422 m² i objekti u površini od 66 m²) gdje je uzimajući istu cijenu zemljišta (644,80 KM za 1 m²) našao da je cijena objekata u iznosu od 33.000,00 KM ili po 1 m² 500,00 KM (66 m² x 500,00 KM za 1 m²), budući da osim skice koju je izradio vještak geometar koja mu je poslužila za površinu tlocrta objekata drugih pokazatelja nije imao (svjedoci su svjedočili da su roditelji tužitelja i tužitelji sa svojim obiteljima sve do 1992. godine, odnosno do posljednjih ratnih zbivanja, stanovali u tim objektima, da je jedan stambeni objekat bio u etažama, a drugi da je bila velika zidana neomalterisana kuća, da su poslije 1995. godine devastirani),

da je tuženi taj procjeni suprostavio procjenu tržišne vrijednosti nekretnina Porezne uprave Direkcije za financije Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, ali samo za zemljište (bez pokazatelja koji će sud uvjeriti da je cijena u iznosu od 150,00 KM za 1 m² zaista tržišna vrijednost zemljišta na istoj lokaciji, opaska ovog suda) i Ugovor o osnivanju i prodaji prava građenja za izgradnju poslovnih objekata (iz kojeg se ne može isčitati lokacija zemljišta, također opaska ovog suda),

prvostepeni sud je prvo zaključio da prigovori tuženog kojima se suprostavio tužbenom zahtjevu nisu osnovani kod nesporne činjenice da je tuženi (njegov pravni prednik) „nezakonito preuzeo od tužitelja neizgrađeno građevinsko zemljište i na taj način postupio suprotno članu 1. Prvog protokola na Evropsku konvenciju o temeljnim pravima i slobodama“ lišavajući tužitelje vlasništva i posjeda na predmetnim nekretninama,

potom je prvostepeni sud zaključio, da je tuženi na izloženi način i rušenjem njihovih stambenih objekata, tužiteljima onemogućio i povratak u njihov dom i povrijedio

pravo iz člana 8. iste Konvencije, te počinio im štetu za koju je odgovoran sukladno odredbi člana 172. preuzetog Zakona o obligacionim odnosima, pa kako im (tužiteljima) naknada za izuzeto zemljište ni nakon 9 godina od poništenja gore pomenutog rješenja, u upravnom postupku nije određena, već ih je tuženi (nadležni Odjel) 11.03.2008. godine uputio „da svoja prava ne mogu ostvariti u upravnom već isključivo u sudskom postupku“, prvostepeni sud je na kraju zaključio da je time tuženi „omogućio tužiteljima pravo pristupa sudu radi rasprave o njihovim imovinskim pravima kako to i propisuje član 6“, također iste Konvencije i prihvaćanjem nalaza vještaka građevinske struke utvrdio je da je tržišna vrijednost zemljišta u iznosu od 644,87 KM, a objekata 500,00 KM, sve za 1 m², obvezao je tuženog da tužiteljima suglasno tim iznosima i obzirom na površine utvrđene u nalazu vještaka geometra, isplati naknadu za zemljište i porušene stambene objekte uz plaćanje zakonske zatezne kamate od podnošenja tužbe i plaćanje troškova parničnog postupka kao u izreci svoje presude.

Ovo su u bitnom razlozi prvostepenog suda zbog kojih je odlučio kao u izreci svoje presude.

Odluka prvostepenog suda kojom je prihvatio tužbeni zahtjev i dosudio zakonsku zateznu kamatu je pravilna.

Tuženi u žalbi tvrdi da je prvostepeni sud dosudom tužiteljima naknade za zemljište i porušene stambene objekte povrijedio odredbe parničnog postupka, koje ne konkretizira, pogrešno „ili“ nepotpuno utvrdio činjenično stanje i pogrešno primijenio materijalno pravo i žalbom kroz sva tri razloga istrajava u tvrdnji „da parnični postupak ne može biti postupak u kojem se rješava ovo sporno pitanje, nego isključivo upravni ili vanparnični postupak“, da stambenih objekata u momentu izuzimanja zemljišta nije ni bilo i da stoga nisu ni mogli biti izuzeti, da su tužitelji objekte gradili bez dozvole pa im prema odredbi člana 34. Zakona o eksproprijaciji ne pripada nikakva naknada, osporava vještačenje vještaka građevinske struke navodima da je „apsolutno protivno pravilima struke, subjektivno... usmjereno na to da tužioci neosnovano dobiju veći iznos naknade....da je utvrđeno po narudžbi“ i na kraju zaključuje da je zbog toga što je prvostepeni sud „dao primat odredbama Zakona o obligacionim odnosima, umjesto da primjenjuje Zakon o eksproprijaciji, Zakon o vanparničnom postupku i Zakon o upravnom postupku i sam odredio osnov tužbenog zahtjeva i nazvao ga „naknada“, a ne naknada za štetu, što su dva apsolutno različita pojma“, što je „učinio namjerno kako bi izbjegao prigovor tuženog o zastari potraživanja naknade štete, koji je očigledan u predviđenom slučaju“, da je prvostepeni sud pogrešno primijenio materijalno pravo.

Takve, međutim, tvrdnje tuženog ovaj sud nije našao osnovanim, jer je protivno žalbenim navodima ocijenio da gore izložena utvrđenja opravdavaju pravilnost zaključka prvostepenog suda o utemeljenosti tužbenog zahtjeva, bez obzira na pravnu osnovu tužbenog zahtjeva, budući da sud nije vezan pravnom kvalifikacijom spora koju su dali tužitelji, već je dužan tužiteljima pružiti pravnu zaštitu u okviru postavljenog tužbenog zahtjeva u onom obimu u kome to, obzirom na činjenične navode i činjenice utvrđene u postupku omogućavaju propisi materijalnog prava.

Naime, svaka fizička ali i pravna osoba ima pravo na neometano uživanje svoje imovine i ne može biti lišena svoje imovine, osim u javnom interesu i pod uvjetima predviđenim zakonom i općim načelima međunarodnog prava (propisuje odredba člana 1. Prvog protokola uz Europsku konvenciju o zaštiti ljudskih prava i temeljnih sloboda i Ustav Bosne i Hercegovine u odredbi člana II/3). Bitna svrha ovih odredbi je zaštita pojedinaca od arbitrarnih miješanja vlasti u njihova prava garantirana Ustavom i Europskom konvencijom i kojom se izražava princip mirnog uživanja imovine, a vlasti je dopušteno lišavati imovine samo ako je to u skladu sa zakonom. A, u konkretnom slučaju, kada su tužitelji lišeni svoje imovine, zemljišta koje je u postupku u kojem tužitelji nisu učestvovali tuženi samo faktički preuzeo, obzirom da je u upravnom sporu poništeno rješenje o preuzimanju, a nikada nije doneseno novo, naredio i proveo promjenu upisa kulture, izbrisao tužitelje sa upisanim pravima, dodijelio drugoj osobi na korištenje u svrhu izgradnje poslovnog objekta, pa kada je poslovni objekat sagrađen, a tuženi prije i bez poštivanja zakonske procedure porušio njihove stambene objekte, tužitelji kada su imali prilike za to saznati više nisu mogli očekivati da će im tuženi njihovu imovinu vratiti (iako su pokušali prvo ishoditi povrat), ali su zato imali legitimno očekivanje da će im tuženi na ime naknade za oduzeto zemljište i porušene objekte, u kojima su mirno do rata živjeli sa svojim obiteljima (imali dom) isplatiti njihovu protuvrijednost (i Europski sud za ljudska prava smatra da lišavanje imovine bez ikakve naknade nije u skladu sa Europskom konvencijom, tako je presudio u presudi James protiv Ujedinjenog kraljevstva 21.02.1986. godine).

Prema tome, lišavanje tužitelja imovine na izloženi način i bez ikakve naknade nije bilo u skladu sa zakonom, tačnije sa odredbama članova 3. i 8. Zakona o osnovnim svojinsko-pravnim odnosima („Službeni list SFRJ“ 6/80), sa odredbama članova 25. i 28. Zakona o građevinskom zemljištu („Službeni glasnik RS 29/94 i 23/98), sa odredbom člana 55. Zakona o opštem upravnom postupku („Službeni list SFRJ“ 47/86), tada mjerodavnim propisima, a ni sa odredbama članova 5. i 21. Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima Brčko distrikta Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik Brčko distrikta BiH“, broj 11/01, 8/03, 40/04 i 19/07), a prije svega nije bilo u skladu sa Ustavom i Europskom konvencijom. Zato se ima omogućiti tužiteljima da im tuženi naknadi protuvrijednost imovine koje ih je lišio upravo tuženi (pravni prednik tuženog) na nezakonit način i bez ikakve naknade, a to je učinjeno u ovom (parničnom) postupku u kojem je dosudom novčane naknade jedino bilo moguće ispraviti nezakonito postupanje tuženog ne samo u lišavanju tužitelja njihove imovine, već i u izbjegavanju zakonske obveze da provede postupak određivanja naknade (uključujući i postupak izuzimanja) kada bi se u slučaju neslaganja sa visinom, tada naknada određivala u vanparničnom postupku. Jer, dužnik koji ne može ispuniti obvezu, u ovom slučaju predaju zemljišta i stambenih objekata, a u tu se situaciju sam doveo, obvezan je vjerovniku (tužiteljima) isplatiti protuvrijednost te imovine, odnosno cijenu koju bi postigli na tržištu i platiti zakonsku zateznu kamatu kada je pozvan na ispunjenje (odredbe članova 262., 277. i 324. Zakona o obligacionim odnosima).

Stoga, kako je protuvrijednost imovine tužitelja utvrđena u vrijeme važenja odredbi gore pomenutog Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, tužiteljima pripada naknada koja ne smije biti manja od tržišne vrijednosti oduzete imovine u momentu plaćanja (odredba člana 21.). Upravo, naknada koju je tuženi

obvezan platiti tužiteljima, obzirom na pokazatelje koji su priloženi uz nalaz i obzirom na obrazloženje vještaka građevinske struke i po ocjeni ovog suda predstavlja protuvrijednost imovine tužitelja (zemljišta i stambenih objekata), odnosno njihovu cijenu koju bi sigurno postigli na tržištu.

Dakle, tužitelji su prvo pokušavali vratiti imovinu, a kada u tome nisu uspjeli, a tuženi nije proveo postupak ni preuzimanja, a ni određivanja naknade za nezakonitu oduzetu i porušenu imovinu, onda imaju legitimno pravo zahtijevati u ovom (parničnom postupku) da im tuženi isplatom iznosa za zemljište i stambene objekte (kao u izreci prvostepene presude), odnosno cijene koju bi postigli na tržištu, naknadi njihovu protuvrijednost, kako je prvostepeni sud pravilno sudio, radi čega se iznesenim žalbenim razlozima i navodima ne može ishoditi drugačija odluka, dakle, nisu ostvareni žalbeni razlozi i navodi zbog kojih se pobija prvostepena presuda, sve činjenice i okolnosti su obzirom na odredbe gore pomenutih zakona potpuno i pravilno utvrđene, nisu povrijeđena pravila od kojih ovisi osnovanost tužbenog zahtjeva i nisu počinjene ni procesne povrede odredaba parničnog postupka na koje sud pazi po službenoj dužnosti (žalbom nisu konkretizirane druge eventualne procesne povrede na koje bi žalbeni sud morao odgovoriti), stoga je valjalo žalbu tuženog izjavljenu protiv odluke kojom je usvojen tužbeni zahtjev kao neosnovan odbiti i prvostepenu presudu u tom dijelu potvrditi na osnovu odredbe člana 335. Zakona o parničnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine.

Međutim, kako tuženi pobija i odluku o troškovima parničnog postupka sadržanu u izreci prvostepene presude, ukazujući da su jedni tužitelji imali jednog punomoćnika, a drugi drugog, što inače imaju pravo i u kom slučaju svakom od njih pripadaju troškovi razmjerno vrijednosti spora kako su ga opredjeljivali tokom postupka i razmjerno postignutom uspjehu u sporu svakoga od njih, i da su troškovi visoko određeni, a kako se obzirom na sadržaj izreke i razloge iz obrazloženja ne može ispitati pravilnost i zakonitost odluke o troškovima, to je valjalo žalbu tuženog izjavljenu protiv odluke o troškovima parničnog postupka uvažiti i prvostepenu presudu u tom dijelu ukinuti i vratiti prvostepenom sudu na ponovni postupak na osnovu člana 344. stav 1. tačka 3. Zakona o parničnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine.

Zahtjev tužitelja R. F. za naknadu troška za sastav odgovora na žalbu odbijen je stoga što, prema odredbi člana 232. Zakona o parničnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, odgovor na žalbu nije obvezna procesna radnja i što je ocijenjeno da ta procesna radnja, time i trošak u vezi s njom, nije bila potrebna radi ostvarenja i zaštite njegovih prava.

Na osnovu svega izloženog odlučeno je kao u izreci ove presude.

PREDSJEDNIK VIJEĆA

Maida Kovačević